

LBRIS

We know
books

The Illustrated Key to the Tarot The Veil of Divination

L. W. de Laurence

1918

Editor: Clara Toma

www.carteinspirata.net

Traducere: Clara Toma

Tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAURENCE, L.W. de

Cheia ilustrată a tarotului : vâlul divinației / L.W. de Laurence. -

București : Carte inspirată, 2022

ISBN 978-606-95246-5-7

133.5

Tipărit în România

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

L.W. de LAURENCE

Cheia ilustrată a Tarotului

Vâlul divinației

Editura
Carte inspirată
2022

Sumar

Prefață	5
Partea I Vălul și simbolurile sale	7
Secțiunea 1 Introducere și generalități.....	7
Clasa I - Secțiunea 2 Atuuri Majore	11
Clasa II - Secțiunea 3 Cele Patru Suite.....	20
Secțiunea 4 Tarotul în istorie.....	21
Partea II-a Doctrina din spatele vălului	33
Secțiunea 1 Tarotul și secretele tradiției	33
Secțiunea 2 Atuurile Majore și simbolismul lor interior	39
Secțiunea 3 Concluzia În ceea ce privește marile chei.....	61
Partea III Metoda exterioară a oracolelor	64
Secțiunea 1 Distanția dintre arcanele majore și minore	62
Secțiunea 2 Arcanele Minore	64
Suita Bâtelor.....	65
Suita Cupelor.....	72
Suita Spadelor.....	79
Suita Monedelor.....	86
Secțiunea 3 Arcanele Majore și înțelesurile lor divinatorii	93
Secțiunea 4 Înțelesuri adiționale ale Arcanelor Minore	96
Secțiunea 5 Recurența cărților în distribuția lor în poziție naturală	100
Secțiunea 6 Arta Divinației prin Tarot.....	102
Secțiunea 7 O străveche metodă celtică de divinație	103
Secțiunea 8 O metodă alternativă de citire a Tarotului.....	107
Secțiunea 9 Metoda de citire cu ajutorul a treizeci și cinci de cărți	111
Bibliografie	113

Prefață

Se pare că, mai degrabă din necesitate decât din predilecție, în sensul unei *apologii*, ar trebui ca încă de la început să îmi declar, pentru evidență, poziția de persoană care, de-a lungul a foarte mulți ani de viață literară, supusă limitărilor sale spirituale și de altă natură, este un exponent al celor mai înalte școli spirituale. Se va crede că mă comport ciudat, preocupându-mă în ziua de astăzi de ceea ce pare a fi, la prima vedere și într-o interpretare simplistă, o metodă arhicunoscută de prezicere a viitorului. Acum, opiniile unora, chiar și în cazul recenziilor literare, nu prezintă nicio importanță decât atunci când se întâmplă să fie în acord cu ale noastre, însă pentru a sanctifica această doctrină trebuie să avem grijă ca opiniile noastre și subiectele din care ele se nasc, să se preocupe doar de lucrurile cele mai înalte. Și totuși, chiar acest lucru poate părea îndoielnic, în cazul de față, nu numai pentru cei pe care îi respect cu o adecvată măsură de detașare, ci și pentru cei care au pentru mine o importanță reală mult mai mare, văzând că formele lor de devotament sunt și ale mele. Acestora și oricui altcuiva le-aș spune că după ce, cel mai iluminat Frater Christian Rosy Cross, a observat Mariajul Chimic în Palatul Secret al Transmutației, povestea lui s-a întrerupt abrupt cu o aluzie la faptul că se aștepta ca din dimineața următoare să devină paznicul porților. În aceeași manieră, se întâmplă mai des decât pare a fi posibil ca cei care au observat *Puterile Oculte* ale Naturii prin cele mai clare văluri ale sacramentelor, să fie cei care după aceea își asumă cele mai umile poziții din preajma Casei Înțelepciunii. Prin astfel de metode simple, de asemenea, *Adepii și Marii Maeștri* ai ordinelor secrete se deosebesc de cohorta neofiților, ca *servi servorum mysterii*. În același fel, sau într-un mod care nu este cu totul improbabil, ne întâlnim cu cărțile de Tarot la porțile cele mai îndepărtate - în mijlocul fragmentelor dezmembrate și a rămășițelor așa-numitelor arte *oculte*, de care nicio persoană întreagă la minte nu a fost păcălită vreodată; și totuși aceste cărți aparțin în sine unei alte regiuni, deoarece conțin un simbolism foarte înalt, care se interpretează în acord cu Legile Harului, mai degrabă decât prin intermediul pretextelor și intuițiilor care sunt greșit interpretate ca divinație. Faptul că înțelepciunea lui Dumnezeu (Naturii) devine nebunie atunci când este interpretată de oameni, nu creează presupunerea că nebunia acestei lumi poate să reprezinte, cumva, în oricare sens, Înțelepciunea Divină; așadar nici măcar

învățătorii din clasele ordinare și nici pedagogii din jilțurile celor înalte nu se pot grăbi să accepte o afirmație asemănătoare, sau chiar posibilitatea acestei afirmații. Subiectul s-a aflat în mâinile cartomanțiștilor ca parte a arsenalului industriei lor lucrative; nu caut să conving pe nimeni din afara cercurilor mele că ceea ce fac aceștia este de o mai mare sau o mai mică importanță; însă din punct de vedere istoric și interpretativ, rezultatele lor nu au fost niciodată bune; chestiunea s-a aflat în mâinile exponenților care l-au adus într-o stare de dispreț pentru acele persoane care posedă facultățile sau înțelegerea filozofică interioară pentru aprecierea evidenței. A venit timpul să fie salvat, și îmi propun să realizez aceasta odată pentru totdeauna, să elimin subiectele care distrag atenția de la adevăratul termen. Precum poezia este cea mai frumoasă expresie a lucrurilor care sunt mai frumoase între toate, la fel și simbolismul, este cea mai catolică expresie în ascunderea lucrurilor care sunt cele mai profunde din Sanctuar și care nu au fost declarate în afara acestuia cu aceeași deplinătate prin intermediul cuvântului rostit. Justificarea regulii tăcerii nu face parte din preocuparea mea din acest moment, însă am exprimat în altă parte, și chiar foarte recent, tot ceea ce este posibil să fie spus despre acest subiect.

Micul tratat care urmează este divizat în două părți, o primă parte în care m-am ocupat de trecutul antic al subiectului și de câteva lucruri care au rezultat din și s-au conectat imediat la acesta. Trebuie înțeles că tratatul nu a fost creat ca o contribuție la istoria cărților de joc, despre care nu știu nimic și nici nu îmi pasă; el este o considerație dedicată și adresată unei anumite școli de ocultism, aflată în special în Franța, ca sursă și centru al întregii fantasmagorii ce a căpătat expresie de-a lungul ultimilor cincizeci de ani, sub pretextul considerării din punct de vedere istoric al cărților de Tarot. În cea de-a doua parte m-am ocupat de simbolism în acord cu unele dintre cele mai înalte aspecte ale sale; acest lucru servind, de asemenea, introducerii Tarotului complet și rectificat, ce este pus la dispoziție separat sub forma cărților colorate, al căror model, în alb și negru, a fost adăugat textului. Cărțile au fost concepute sub supervizarea mea - respectând atributele și semnificațiile - de către o doamnă cu reale pretenții înalte față de calitățile sale de artist. În ceea ce privește partea divinatorie, cu care se încheie teza mea, personal o consider ca pe un fapt din istoria *Tarotului*; așadar, am extras din toate sursele publicate o armonie de înțelesuri care au fost atașate fiecărei cărți în parte și am acordat proeminență unei singure metode de lucru ce nu a mai fost publicată anterior; având meritul simplității și totodată al unei aplicabilități universale ea poate fi folosită pentru a înlocui greoaiele și dificilele sisteme ale manualelor mai voluminoase.

PARTEA I VĂLUL ȘI SIMBOLURILE SALE

SECȚIUNEA 1 INTRODUCERE ȘI GENERALITĂȚI

Poetul spune că, „astronomul lipsit de pasiune este nebun”, omul foarte banal spune că, „geniul este nebun”; iar între aceste extreme, spațiul pentru zeci de mii de excese analoage, rațiunea supremă ocupă locul unui moderator și face și ea tot ceea ce poate. Nu cred că există o patologie a devotamentelor față de *ocult*, însă în ceea ce privește extravaganțele lor, nimeni nu se poate îndoi, și nu este mai puțin dificil decât lipsit de apreciere să acționezi ca moderator în privința acestora. Pe deasupra, patologia, dacă există, probabil că ar fi doar un empirism mai degrabă decât un diagnostic și nu ar putea oferi nici măcar un criteriu valid. Acum, *ocultismul* nu este asemănător unei facultăți mistice, și foarte rar lucrează în armonie cu aptitudinile pentru afaceri în cazul chestiunilor vieții obișnuite sau cu o cunoaștere a canoanelor evidenței din propria sa sferă. Știu că pentru înalta artă a grosolaniei sunt puține lucruri mai anoste decât cea critică ce insistă că o teză este neadevărată, și nu înțelege că de fapt aceasta este în fapt decorativă. Știu de asemenea că după mult timp în care ai avut de a face cu doctrină îndoielnică sau cu o cercetare dificilă, este întotdeauna înviorător, în domeniul acestei arte, să te întâlnești cu ceva ce în mod evident ține de înșelătorie sau cel puțin de o lipsă completă de logică. Însă aspectele istoriei, așa cum se văd prin prisma ocultismului, nu sunt ca o regulă decorativă, și conțin prea puține cadouri revigorante pentru a vindeca rănilile pe care le provoacă înțelegerii logice. Aproape că este nevoie de un *Frater Sapiens dominabitur astris* al Frăției Rozi Cruciene pentru a avea o răbdare ce nu se poate pierde în norii nesăbuiței atunci când este asumat angajamentul studierii Tarotului în acord cu cea mai înaltă lege a simbolismului. Adevăratul Tarot este simbolism; el nu vorbește nicio altă limbă și nu oferă alte semne. Dat fiind înțelesul interior al

emblemelor sale, acestea devin un fel de alfabet care este capabil de o infinitate de combinații ce în întregul lor capătă un sens real. Pe planul cel mai înalt el oferă o „Cheie” a *Misterelor*, într-o manieră ce nu este arbitrară și nu a putut fi descifrată. Totuși, povești simbolice greșite s-au spus în tot ceea ce îl privește, și o istorie greșită a fost dată în toate lucrările publicate care s-au ocupat până acum de acest subiect. A fost sugerat de către doi sau trei autori faptul, cel puțin în ceea ce privește înțelesurile, și acesta este un caz inevitabil, că puțini sunt familiarizați cu ele, iar acești câțiva sunt împiedicați să le transmită mai departe de către jurăminte pe care nu le pot trăda. Această sugestie pare fantastică la suprafață, deoarece se pare că există un anume anticlimax în propoziția care spune că o interpretare particulară a prezicerii viitorului - *l'art de tirer les cartes* - poate fi rezervată Fiilor Doctrinei. Faptul rămâne, totuși, că o *Tradiție Secretă* există în legătură cu Tarotul, și există întotdeauna posibilitatea ca un oarecare arcan¹ minor al *Misterelor* să poată fi făcut public printr-o înfloritură de sunete de trompete, și la fel de bine ar fi ca înainte de acest eveniment cei care dețin o curiozitate pentru astfel de chestiuni să fie preveniți că orice revelație va conține doar a treia parte din pământ și mare și doar a treia parte dintre stelele cerului în ceea ce privește simbolismul. Și asta pentru simplul motiv că nici în cazul materiei de bază și nici în cazul dezvoltării acesteia nu s-a expus mai mult de atât în scris, și astfel va rămâne încă mult de spus după oricare dintre aceste pretinse dezvăluiri. Păzitorii anumitor temple de inițiere, care supraveghează misterele acestor ordine, nu vor avea, așadar, niciun motiv pentru a se alarma.

În prefața mea la *Tarotul Bohemienilor*, care, printr-un accident al soartei, a fost retipărit recent după o lungă perioadă, am spus tot ceea ce a fost posibil în acel moment sau ceea ce părea a fi absolut necesar. Lucrarea prezentă este proiectată în special - așa cum am sugerat deja - pentru a introduce un set de cărți rectificat și pentru a spune adevărul lipsit de înflorituri în ceea ce le privește, în măsura în care acest lucru este posibil în cercurile exterioare. În ceea ce privește secvențele de simboluri mai importante, cel mai înalt și fundamental înțeles al lor se află la un nivel mult mai adânc decât cel al limbajului comun, al desenelor sau al hieroglifelor. Acestea vor fi înțelese de către cei care au primit cel puțin o parte a *Secretelor Tradiției*. În ceea ce privește

1 Nota trad.: Arcan: taină, secret

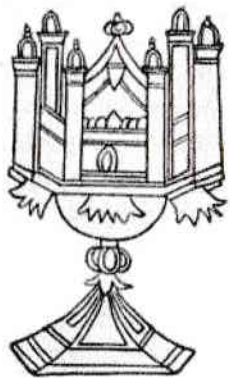
înțelesurile verbale alocate celor mai importante *Atuuri*², ele sunt concepute în așa fel încât să evite imposturile atribuirilor anterioare, să așeze pe cei care au darul percepției interioare și al intuiției pe calea cea dreaptă, și pentru a avea grijă, în limitele posibilităților mele, ca ele să fie adevărate până la nivelul la care este posibil.

Este regretabil în mai multe privințe, că trebuie să mărturisesc anumite rețineri pe care le-am avut, însă există problema unei chestiuni de onoare. Mai mult, între prostiile, pe de o parte, celor care nu cunosc nimic despre tradiție, și totuși sunt în opinia lor exponenții a ceva ce este numit știință ocultă și filozofie, și, pe de altă parte, fățărnicile câtorva autori care au primit doar o parte din tradiție și consideră că acest lucru constituie dreptul legal de a arunca cu praf în ochii lumii exterioare, simt că a sosit timpul să spun tot ceea ce este posibil să spun, astfel încât efectul prezentului șarlatanism și al lipsei de inteligență să fie redus la minimum.

Vom vedea la momentul potrivit că istoria *Cărților de Tarot* este în cea mai mare parte de o natură negativă, și că, atunci când chestiunile problematice sunt îndepărtate prin disiparea reveriilor și a speculațiilor gratuite exprimate sub formă de certitudini, vom observa că de fapt nu există o istorie înainte de secolul al paisprezecelea. Amăgirea mincinoasă și auto-amăgirea privind originea lor în *Egipt*, *India* sau *China* a așezat un spirit mincinos în gurile primelor persoane care au tratat subiectul, iar scriitorii oculți de mai târziu nu au făcut altceva decât să reproducă primele mărturii false cu buna credință a unei inteligențe care încă nu s-a trezit în fața problemelor nevoii de a cerceta cu adevărat. După cum se întâmplă de obicei, toate expunerile au funcționat într-un domeniu foarte restrâns și datorează, comparativ vorbind, prea puțin capacității inventive. Cel puțin o oportunitate genială a fost omisă, deoarece nimănui nu i-a trecut prin cap ideea că *Tarotul* ar fi servit ca, sau chiar a fost la origine, un limbaj simbolic secret al sectelor *Albigensiene*. Recomand această sugestie descendenților spirituali direcți ai lui *Gabriele Rossetti* și *Eugène Aroux*, domnului *Harold Bayley* ca o altă *Lumină Nouă Asupra Renașterii*, și ca o simplă lumână, măcar, în întunericul subiectului ce, cu mare respect, ar putea fi utilă minții zeloase și atotcercetătoare a doamnei *Cooper-Oakley*. Gândiți-vă doar ce ar putea câștiga presupusa mărturie a filigranelor, aflate pe hârtia din *Cartea de Tarot a Papei* sau

2 Nota trad.: *Atuuri*: cărțile cu valorile cele mai mari

Hierofantului, în conexiune cu noțiunea de patriarh Albigensian secret, despre care domnul Bayley a găsit în aceleași filigrane atât de mult material care slujește scopului său. Gândiți-vă măcar pentru un moment la cartea Marii Preotese ca reprezentând însăși biserica Albigensiană; și gândiți-vă la Turnul lovit de Fulger ca simbolizând mult dorita distrugere a Romei Papale, orașul celor șapte coline, cu pontiful și puterea sa vremelnică azvârlit la pământ din edificiul său spiritual atunci când acesta este spintecat de urgia lui Dumnezeu (Naturii). Posibilitățile sunt atât de numeroase și de convingătoare încât aproape că pot înșela chiar și pe unul dintre cei aleși care le-a inventat. Însă e și mai mult de atât, cu toate că de abia îndrăznesc să citez mai departe. Atunci când a venit timpul pentru cărțile de Tarot să devină subiectul primei lor explicații formale, arheologul Court de Gebelin a reprodus unele dintre cele mai importante embleme ale lor iar codexul -dacă îl pot numi așa - pe care l-a folosit a servit - prin intermediul plăcilor lui gravate - ca bază de referință pentru multe pachete de cărți care au fost produse ulterior. Figurile sunt foarte primitive și diferă ca atare de cărțile lui Etteilla, de Tarotul din Marsilia și de altele încă actuale în Franța. Nu sunt un judecător bun al chestiunilor de acest gen, însă faptul că fiecare dintre Atuurile Majore este posibil să fi putut răspunde scopurilor filigranului, este demonstrat de cazurile pe care le-am citat și de către un exemplu dintre cele mai remarcabile al Asului de Cupă.

Ar trebui să o numesc, emblemă euharistică, în maniera unui ciborium³, însă aceasta nu are nicio însemnătate în acest moment. Ideea este că Domnul Harold Bayley oferă șase dispozitive analoage în lucrarea sa *O Nouă Lumină Asupra Renașterii*, acestea fiind filigrane de pe hârtia din secolul al șaptesprezecelea, despre care pretinde că sunt de origine Albigensiană și că ar reprezenta embleme sacramentale și ale Graalului. Dacă măcar ar fi citit Tarotul, dacă măcar ar fi știut că aceste cărți de divinație, cărți ale norocului, cărți ale tuturor artelor vagabonde, erau probabil în uz

în aceea perioadă în Sudul Franței, cred că această ipoteză încântătoare, însă în întregime exagerat de fantastică, s-ar fi dilatat chiar și mai mult în atmosfera visului său înalt. Nu ar trebui să ne îndoim că a avut o

3 n.t. Ciborium: vas pentru păstrarea rezervei euharistice după slujbă, în biserica catolică)

viziune a Gnosticismului Creștin, a Maniheismului și a tot ceea ce el a putut înțelege din Evanghelia pur primitivă ce strălucește în spatele imaginilor.

Eu nu privesc printr-o astfel de prismă, și pot doar să supun subiectul atenției sale la un moment ulterior; în sensul că aş putea introduce, cu o admirație fără precedent, minunile speculației arbitrare în ceea ce privește istoria cărților de Tarot.

În ceea ce privește forma și numărul lor, cred că nici nu ar fi necesar să le enumăr, pentru că ele trebuie să fie aproape comun de familiare. Însă, deoarece ar fi precar să presupun orișice, și pentru că există de asemenea și alte motive, le voi intabula pe scurt după cum urmează:-

CLASA I - SECȚIUNEA 2 ATUURI MAJORE

1. *Magul, Magicianul sau Jonglerul*, aruncătorul de zaruri, șarlatanul, în lumea simbolurilor vulgare. Aceasta este interpretarea de *propagandă*, și are aceeași corespondență cu înțelesul simbolic real precum folosirea Tarotului în prezicerea viitorului o are cu propria sa construcție mistică aflată în acord cu știința secretă a simbolismului. Ar trebui să adaug faptul că mulți elevi independenți ai acestui subiect, urmându-și propriile lor lumini, au produs secvențe individuale ale înțelesului în ceea ce privește Atuurile Majore, iar luminile lor sunt uneori sugestive, însă ele nu sunt lumini adevărate. De exemplu, Eliphas Lévi spune că Magul semnifică acea unitate care este mama numerelor; alții spun că este Unitatea Divină; iar unul dintre cei mai recentți comentatori francezi consideră că în sensul său general acesta reprezintă voința.

2. *Marea Preoteasă* sau Femeia Pontif; primii expozitori au căutat să denumească această carte Mama sau Soția Papei, ceea ce se opune simbolismului. Uneori se consideră că reprezintă Legea Divină și Gnoza, caz în care Preoteasa corespunde ideii de *Shekinah*. Ea este Tradiția Secretă și sensul superior al Misterelor instituite.

3. *Împărăteasa*, care este uneori reprezentată din față, în timp ce corespondentul ei, Împăratul, este reprezentat în profil. Deoarece au existat unele tendințe de a atribui o semnificație simbolică acestei

deosebiri, pare a fi dezirabil să spunem că ea nu deține niciun înțeles interior. Împărăteasa a fost conectată cu ideile de fecunditate universală și într-un sens general cu activitatea.

4. *Împăratul*, prin imputație soțul celei de mai înainte. El este ocazional reprezentat purtând, pe lângă însemnele sale personale, stelele sau tresele unor anumite ordine cavalierești. Menționez acest lucru pentru a arăta că aceste cărți sunt un amestec de embleme vechi și noi. Cei care insistă asupra evidenței uneia pot face față, dacă pot, și celeilalte. Niciun argument eficient pentru antichitatea unui anumit model nu poate fi extras din faptul că acesta încorporează material vechi; însă nu există nici argumente care să se bazeze pe noutăți sporadice, a căror intervenție ar putea semnifica doar mâna lipsită de inteligență a unui editor sau a unui desenator ulterior.

5. *Marele Preot sau Hierofantul*, numit, de asemenea, Tatăl Spiritual, și mult mai comun și evident, Papa. Se pare chiar că era denumit Starețul, și de aici, corespondenta sa, Marea Preoteasă, era Stareța sau Mama Mânăstirii. Amândouă sunt nume arbitrare. Însemnele figurilor sunt papale, iar în acest caz Marea Preoteasă poate fi doar Biserica, cu care Papa și preoții sunt căsătoriți prin ritualul spiritual al hirotonirii. Cred, totuși, că în forma sa primitivă această carte nu îl reprezenta pe Pontiful Roman.

6. *Îndrăgostiții sau Mariajul*. Acest simbol a suferit mai multe transformări, după cum ar fi de așteptat de la acest subiect. În forma sa din secolul al optsprezecelea, prin care a devenit cunoscut lumii cercetărilor arheologice, este în mod real o carte a vieții de familie, arătându-i pe tată și pe mamă împreună cu copilul lor plasat între ei; iar deasupra tuturor păgânul Cupid în actul eliberării din arc al săgeții, fiind, bineînțeles, o emblemă greșită. Cupid aparține mai degrabă începuturilor iubirii, decât iubirii aflată la plenitudinea ei, păzind așadar fructul. Cartea se spune că ar fi fost intitulată *Simulacrum fidei*, simbolul fidelității conjugale, pentru care curcubeul ca semn al legământului ar fi fost mult mai potrivit.

7. *Carul*. Acesta este reprezentat în unele codice încă în existență ca fiind tras de doi sfînși, iar dispozitivul este în consonanță cu simbolismul, însă nu trebuie să presupunem că aceasta era forma sa originală; variația a fost inventată pentru a sprijini o ipoteză istorică particulară. În secolul al optsprezecelea la care erau înjuțați cai albi. În ceea ce privește numele uzual, cel mai mărunț îl reprezintă pe cel mai

măreț; este cu adevărat Regele în triumful său, caracterizând, totuși, victoria care creează regalitatea ca pe o consecință a sa naturală și nu regalitatea investită a celei de-a patra cărți. M Court de Gebelin spune că acesta era Osiris Triumfătorul, soarele cuceritor al primăverii după ce a înfrânt obstacolele iernii. Cunoaștem acum faptul că Osiris cel care s-a ridicat din moarte nu este reprezentat de către un astfel de simbolism evident. Și alte animale în afară de cai au fost de asemenea folosite pentru a trage *currus triumphalis*, ca, de exemplu, un leu și un leopard.

8. *Curajul*. Aceasta este una dintre virtuțile cardinale, despre care voi vorbi mai târziu. Figura feminină este de obicei reprezentată ca închizând gura unui leu. În forma anterioară care a fost tipărită de Court de Gebelin, ea, în mod evident, îi deschide gura. Prima alternativă este mai bună din punct de vedere simbolic, însă ambele cazuri prezintă un exemplu de putere în înțelegerea sa convențională și comunică idea de autoritate. S-a spus că figura reprezintă forța organică, forța morală și principul tuturor forțelor.

9. *Pustnicul*, așa cum e numit în limbajul comun, este următorul pe listă; el este numit și Capucinel, iar într-un limbaj mai filozofic, Înțeleptul. Se spune că el este în căutarea aceluia Adevăr care se află departe în secvență, și a Justiției care l-a precedat pe drum. Totuși, aceasta este o carte a realizării, după cum vom vedea mai târziu, mai degrabă decât o carte a căutării. Se mai spune, de asemenea, că lanterna lui conține Lumina Științei Oculte și că bâta sa este o Baghetă Magică. Aceste interpretări sunt comparabile în toate privințele cu semnificațiile divinatorii și prezicerii viitorului de care va trebui să mă ocup atunci când le va veni rândul. Diabolismul ambelor este că sunt adevărate fiecare în maniera sa, dar că ratează toate lucrurile înalte cărora ar trebui să li se aloce Arcanele Majore. E ca și cum un om care știe în inima lui că toate drumurile duc spre înălțimi și că Dumnezeu (Natura) se află la cea mai mare înălțime dintre toate, ar trebui să aleagă calea pierzaniei sau calea nebuniei ca potecă a propriei sale realizări. Eliphas Lévi a alocat această carte Prudenței, însă el a făcut asta impulsiv de dorința de a umple un gol care altfel ar fi apărut în cadrul simbolismului. Cele patru virtuți cardinale sunt necesare unei secvențe ideologice ca cea a Marilor Atuuri, dar ele nu trebuie să fie considerate doar în acel prim sens care există doar pentru uzul și consolarea celui care în

aceste zile ale jurnalismului de doi bani este numit, omul obișnuit de pe stradă. În înțelegerea lor corectă ele sunt corespondentele corelative ale acelor sfaturi ale perfecțiunii atunci când acestea au fost în mod similar reexprimate, și pot fi citite după cum urmează: (a) Dreptatea Transcendentă, contra-echilibrul balanței, atunci când aceasta este supraîncărcată astfel încât se înclină de partea lui Dumnezeu (Naturii). Sfatul corespondent este acela de a folosi zaruri contrafăcute atunci când joci pe mize înalte cu *Diabolus*. Axioma este *Aut Deus, aut nihil*. (b) Extazul Divin, ca o contrapozitie la ceva numit Cumpătare, a cărei semnificație este, după cum cred eu, stingerea luminilor în cârciumă. Sfatul corespondent este să bei doar vinul nou din Împărăția Tatălui, pentru că Dumnezeu (Natura) reprezintă totul în toate. Axioma este că omul fiind o ființă rezonabilă trebuie să se îmbete cu Dumnezeu (Natura); cazul imputat în particular fiind cel al lui Spinoza. (c) Starea de Fortitudine Regală, care este starea unui Turn de Fildeș și a unei Case de Aur, dar care este Dumnezeu (Natura) și nu omul care a devenit *Turris fortitudinis a facie inimici*, căci din acea Casă inamicul a fost alungat. Sfatul corespunzător este că un om nu trebuie să se cruțe chiar și aflat în prezența morții, dar trebuie să fie sigur că sacrificiul său va fi — în cazul oricărui curs posibil — cel care îi va asigura sfârșitul cel mai bun. Axioma este că puterea care este înălțată la un asemenea grad încât omul îndrăznește să se piardă pe sine, îi va arăta acestuia cum poate găsi Natura (pe Dumnezeu) și - pentru a ajunge la un astfel de refugiu - cum să îndrăznească, așadar, să învețe. (d) Prudența este economia care urmează linia celei mai mici rezistențe, astfel încât sufletul să se poată întoarce acolo de unde a venit. Este o doctrină a parcimoniei divine și a conservării energiei cauzată de stresul, teroarea și impertinențele manifeste ale acestei vieți. Sfatul corespunzător este acela că adevărata prudență este preocupată doar de singurul lucru care este necesar, iar axioma e: nu risipi, nu dori. Concluzia întregii probleme este o propunere de afaceri bazată pe legea schimbului: nu depinde doar de tine să obții ceea ce cauți în ceea ce privește lucrurile care sunt divine: este vorba de legea cererii și a ofertei.

Am menționat aceste câteva chestiuni la acest moment din două motive simple: (a) deoarece, proporțional cu imparțialitatea minții, pare uneori mai dificil de a determina care irosește și distruge într-un mod mai jalnic lumea din prezent, viciul sau vulgaritatea; (b) deoarece, pentru a remedia imperfecțiunile noțiunilor vechi, este foarte

necesar, atunci când apare ocazia, să se golească termenii și frazele de semnificația lor acceptată, pentru ca ele să primească un sens nou și mult mai adecvat.

10. *Roata Norocului*. Există un *Manual de Cartomanție* curent ce a căpătat o considerabilă vogă în Anglia, și care, în mijlocul unui mare amestec de lucruri ciudate și lipsite de sens, a intersectat și câteva subiecte serioase. În ultima și cea mai mare ediție a sa, tratează într-una dintre secțiunile acesteia Tarotul; și - dacă îl interpretez corect pe autor - îl privește de la început până la sfârșit ca fiind Roata Norocului, această expresie fiind înțeleasă de către autor în sensul pe care îl dau și eu. Nu am nicio obiecție față de o astfel de descriere atotcuprinzătoare deși convențională; ea este utilă în toate lumile, și mă întreb dacă nu a fost oare adoptată și anterior, ca cel mai potrivit nume pentru latura comună, de simplă ghicire a viitorului, a acestuia. De asemenea, mai este și titlu pentru unul dintre Atuurile Majore - acela de care ne ocupăm în acest moment, după cum o și arată subtitlul meu. În ultimii ani acesta a suferit multe prezentări fantastice și o reconstrucție ipotetică ce este sugestivă în simbolismul său. Roata avea șapte raze; în secolul al optsprezecelea, animalele, în ascensiune și în coborâre, aveau în fapt un caracter nedefinit, unul dintre acestea având un cap uman. La punctul cel mai înalt exista un alt monstru având corpul unei bestii nedefinite, aripi la umeri și purtând pe cap o coroană. Acesta ținea în ghearele sale două baghete. Acestea sunt înlocuite în reconstrucție de către un Hermnubis care se ridică odată cu roata, un *sphinx* așezat, situat la cel mai înalt punct și un Typhon situat la punctul cel mai de jos. Este vorba aici de o altă situație a unei invenții aflată în sprijinul unei ipoteze; dar dacă cea anterioară poate fi ignorată, gruparea ulterioară este corectă din punct de vedere istoric și poate fi considerată ca atare.

11. *Dreptatea*. Faptul că Tarotul, deși are o vechime rezonabilă, nu ține de timpuri imemorabile, este arătat de această carte, care ar fi putut fi reprezentată într-o manieră mult mai arhaică. Cei care, totuși, au darul unui discernământ în chestiunile de acest gen, nu vor avea nevoie să fie informați că vârsta nu reprezintă în niciun sens esența considerației; spre exemplu, Ritul Închiderii Lojei în Gradul al Treilea de Meșteșug al Masoneriei, poate că aparține perioadei timpurii a secolului al optsprezecelea, dar acest fapt nu înseamnă nimic; indiferent de vechimea sa ritual reprezintă rezumatul tuturor Misterelor înstitute și oficiale. Se spune că figura feminină a celei de-a unsprezecea cărți